

Maria Lichtmis

Lc. 2, 22-40

Eigenlijk is er aan het Evangelie van vandaag niets bijzonders in die zin dat hetgeen Maria en Jozef doen voor die tijd heel normaal is: ze gaan met hun eerstgeboren Zoon naar de tempel om Hem aan God op te dragen, een offer te brengen en zich te reinigen. Ze doen gewoon wat volgens de wet voorgeschreven was. En als dat gebeurd is verdwijnt de H. Familie in de 'anonimiteit' zoals dat tegenwoordig genoemd wordt: over de eerste 30 jaar van Jezus' leven weten we eigenlijk weinig of niets. In de Kerk hebben we het dan over het 'verborgen leven' van Jezus.

Het lijkt op het eerste zicht misschien niet de meest interessante periode om eens over na te denken, maar is het eigenlijk niet raar dat Jezus zolang heeft 'stilgezet' als ik het zo mag zeggen en dat Hij lange tijd zo'n onopvallend leven heeft geleid? Het minste wat ge kunt zeggen is dat de mensen destijds verwachtten dat God iemand zou sturen die het heel anders zou aanpakken. En die spanning tussen wat mensen van God verwachtten van de ene kant, en de manier waarop God tewerk gaat van de andere kant komen we verderop in het Evangelie nog vaker tegen. Denk maar aan die keer dat de mensen zeggen: 'Is dat niet Zoon van de timmerman?' En helemaal aan het einde van zijn leven krijgt Jezus dat verwijt nog eens te horen als ze Hem toeroepen: 'Kom nu eens van dat kruis af, dan zullen we in U geloven'. Jezus heeft blijkbaar een tamelijk onopvallend leven geleid in die zin dat Hij de twijfel of de bedenkingen die bij mensen leefden niet heeft kunnen of willen wegtoveren door grootse dingen te doen.

Tegen datzelfde probleem loopt ge als Kerk nog steeds aan. Denk maar aan uitspraken als: 'Hoe komt er dat er nog zoveel ellende en verdriet in de wereld is als er een God is en als die ons liefheeft?' Natuurlijk: daar kunt ge tegenin brengen dat veel van die ellende door onszelf veroorzaakt wordt, maar toch niet allemaal. En ook op een andere manier gaat God nog zo tewerk. De heiligste tekenen die we hebben als Kerk, de Sacramenten, zijn eigenlijk heel onopvallend. Aan een H. Mis is in zekere zin weinig of niets ophefmakends of spectaculairs. We zeggen en geloven dan wel dat brood en wijn door de consecratie werkelijk het H. Lichaam en Bloed van Christus worden, maar zichtbaar verandert er niets.

De verwachtingen van mensen staan vaak haaks op de manier waarop God werkt, en dat kan voor problemen of spanningen zorgen. Het moet altijd maar meer en groter en spectaculairder. Mensen zijn niet meer tevreden met het gewone alledaagse. Dat merkt ge aan programma's op televisie, dat merkt ge aan reclame enz: het wordt altijd maar brutaler. Om tegenwoordig nog interessant te zijn moet ge de mensen een 'kick' kunnen bezorgen, en dat wordt steeds moeilijker, want iedere keer moeten dan ook grenzen verlegd worden en dat kunt ge niet ongestraft blijven doen.

Hoewel dat op het eerste zicht misschien maar weinig met geloven of God te maken heeft, spreekt daar toch een bepaalde mentaliteit uit, die ook gevolgen heeft voor het geloof. Als het niet spectaculair genoeg is, als het geen 'kick' geeft spreekt het niet aan: mensen hebben moeite God in het alledaagse leven te ontdekken of te betrekken. We hoeven maar naar het kerkbezoek kijken om te weten dat 'geloven' voor heel veel mensen een zaak is geworden voor 'hoogte' en 'dieptepunten' in het leven: Kerstmis, Pasen, rouw en trouw. En dat is spijtig, want wie God nooit heeft leren kennen in het gewone, alledaagse leven, die zal Hem ook maar moeilijk kunnen vinden in de hoogte en dieptepunten.

Er zijn twee mensen in het Evangelie van vandaag die daar wel in slagen: Simeon en Hanna. Twee oudjes, en dat zegt misschien veel. Want oude mensen hebben in het leven dikwijls al genoeg gezien en meegemaakt, en zijn wijs genoeg om hun hoofd niet te vlug op hol te laten brengen. Dat is wellicht ook hetgeen bedoeld wordt met deze 'gewone' gebeurtenis uit het leven van Jezus. Zijn geboorte, zijn leven en zijn kruisdood laten eigenlijk iedere keer zien dat God ervoor kiest de weg van het gewone mensenleven te gaan. En in datzelfde alledaagse leven moet God ook nu zijn plaats hebben. Wie het elders zoekt, zoekt te ver. Amen.

Johan Goris, pastoor